Toruń, dnia 15 czerwca 1939 r.

POMORSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 15

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY

186.

Zarządzenie
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 1 czerwca 1939 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w m. Włocławku.

Na podstawie art. 408 pkt. 12 i 14, art. 409 pkt. 10, art. 410 pkt. 9 i 12 i art. 415 ust. 1 pkt. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 216 z 1939 r.) na wniosek Wojewody Pomorskiego z dnia 31 marca 1939 r. Nr KBS 16/12/38, oparty na uchwale Rady Miejskiej we Włocławku z dnia 1 grudnia 1938 r., zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

§ 1.

(1) Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory chlewy i garaże, lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznacza Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, a jeśli chodzi o posesje, położone przy ulicach lub placach, przy których przewody wodociągowe zostały ułożone przed wejściem w życie niniejszych przepisów, w terminie nie krótszym niż 1 rok od wejścia w życie tych przepisów.

(2) W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków o których mowa w art. 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się wodociąg, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

(3) Klatki schodowe budynków o więcej niż 2-ch kondygnacjach powinny być zaopatrzone w pożarne krany wodociągowe.

§ 2.

(1) Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

(2) Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia, o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę, zdatną do picia.

(3) Nieruchomości, posiadające własne urządzenia wodociągowe mogą korzystać z nich tylko dla własnego użytku, nie mają jednak prawa zasilania wodą sąsiednich nieruchomości w jakikolwiek sposób bez wiedzy i zgody Zarządu Miejskiego.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tej ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim.

§ 5.

(1) Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub lub miejscem, przeznaczonym na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

(2) Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do Kasy Miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

(3) Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność miasta i będą na jego koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

§ 6.

(1) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, a w szczególności wskutek nierentowności danej nieruchomości, Zarząd Miejski może zwolnić właściciela nieruchomości od obowiązku, określonego w §§ 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, źwolnienie traci swą ważność.

(2) Koloniom robotniczym i właścicielom domów, skromnie wyposażonych, o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, od czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenie do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest nie wystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest zobowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie domowych urządzeń wodociągowych.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

(1) Urządzenia wydociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer, i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonym zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

(2) Zarząd Miejski może zarządzić zamknięcie lub zasypanie istniejących studzień, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

(1) Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnetrzne uszkodzenie z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski, który w wypadku zewnętrznego jego uszkodzenia dokonywa naprawy na koszt właściciela wodomierza lub winnego uszkodzenia właściciela nieruchomości.

(2) Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

(1) Zarząd Miejski poza przypadkami, przewidzianymi w innych obowiązujących przepisach, może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

a) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem,
b) w razie stwierdzenia, że woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy,
c) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych,
d) w razie potrzeby dokonania napraw urządzeń wodociąkowych,
f) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

(2) Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

(3) W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych w ust. 1 ukt. a) w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

(1) Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu lub też spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12, nie mogą być podstawową do żądania odszkodowania przez właściciela nieruchomości.

(2) O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo również od godziny 18 do 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

(1) Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem miejskim albo powinny być połączone z tym wodociągiem w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

(2) Opłaty za wodę użytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub według miesięcznych wskazań wodomierza.

(3) Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

(4) Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

(5) Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawiania wodomierzy do każdego połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim.

(6) Na żądanie na nieruchomości może być zainstalowanych więcej niż jeden wodomierz.

(7) Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim w myśl § 6 nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 100.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla celów przemysłowych, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

(1) Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

(2) O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

(3) Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza, wynikłe z winy użytkowcy, ponoszą: właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

(4) Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza, w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

(5) Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można były dokonać odczytu, koszt trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości. Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane przez uprawnionych pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzień (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt zdroje te i studnie

zostały zbudowane, uiszczają opłaty według taryfy (§ 100).

§ 19.

Od lokali nie zajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza.

§ 21.

Opłaty za wodę zużytą i wszelkie inne, przewidziane w taryfie opłat, związane z instalacją i eksploatacją wodociągu na terenie części nieruchomości, posiadającej oddzielny wodomierz, (§ 15 ust. 6) ponosi osoba prawna lub fizyczna, na żądanie której wodomierz był dla tej części nieruchomości zainstalowany.

§ 22.

Nabywca nieruchomości, połączonej z wodociągiem miejskim, powinien niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski o przejęciu nieruchomości na jego własność.

§ 23.

(1) W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości bądź użytkownik wodomierza zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do Kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie.

(2) Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości względnie użytkownik wodomierza ,o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź nie wykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 24.

Jeżeli przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powina być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 3 miesiące, poprzedzające zepsucie się wodomierza.

§ 25.

(1) Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 20 dni od dnia doręczenia rachunku.

(2) Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego, połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

(3) Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją miejską.

§ 26.

(1) Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożyczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, a jeżeli chodzi o posesje, położone przy ulicach lub placach, na których przewody kanalizacyjne zostały ułożone przed wejściem w życie niniejszych przepisów w terminie nie krótszym niż 1 rok od wejścia w życie tych przepisów.

(2) W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 27.

(1) Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 26, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem

miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

(2) Przepisy § 26, jako też przepisy ust. 1 niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych, tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 28.

(1) Zarząd Miejski może zażądać wykonania w oznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 26, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych lub innych ważnych powodów.

(2) Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 29.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tej ulicy lub placu.

§ 30.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach, ustalonych po myśli § 26, 27, 28 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami miejskimi.

§ 31.

(1) Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

(2) Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do Kasy Miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

(3) Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 32.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, a w szczególności do osiągniętych z tej nieruchomości dochodów, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 26, względnie przewidziany w § 27.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 33.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzone poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 34.

(1) Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

(2) Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, a powinien zwolnić posesje, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę, zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 35.

(1) Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

(2) W razie gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

(3) Wyjątki od postanowień, zawartych w ust. 1 i 2 mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych i postawić każdorazowo specjalne warunki.

Płyny odprowadzane do kanałów miejskich.

§ 36.

(1) Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzone z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

a) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania itp.,
b) wszelkie wydzieliny ludzkie i płynne zwierzęce,
c) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławna lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

(2) Woda drenażowa może być odprowadzona do miejskiej sieci kanalziacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 37.

(1) Odprowadzone do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,
b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze itp.,
c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40^0 C.,
d) substancji wybuchowych i łatwopalnych jak benzyna, eter, alkohol itp.,
e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

(2) Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40^0 C, lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

(3) Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych itp., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 38.

Przyłączenie drenażu domowego jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 39.

(1) Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny itp. zarówno już istniejące, jak i nowo ustawione powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urządzić osobny ustęp, spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3 lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w pkt. b, w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2 lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach co najmniej 0.85 × 1,15 cm oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy,

należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w pkt. b dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie, ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych 20 mieszkańców lokalu, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko. Ilość ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości w miarę urządzania w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkanaich Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukwianie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 40.

(1) Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

(2) Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materiałem.

(3) Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 41.

(1) Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

(2) Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 42.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskutecznione tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 43.

(1) Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzania projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

(2) Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 44.

(1) Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

(2) Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia, stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) wraz z późniejszymi zmianami.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 45.

(1) Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

(2) Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadawalniające i po udzeleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 46.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniej-

szych przepisów, należy przerobić, o ile jest to niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 47.

(1) W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8.

(2) W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 48.

(1) Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny były być połączone z tymi kanałami na podstawie § 26 i § 27, tudzież za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłatę według taryfy.

(2) Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

(3) Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 20 dni od dnia doręczenia rachunku.

(4) O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

(5) Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągnięte według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. Warunki techniczne.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 49.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 50.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzania instalacji.

Wodomierz.

§ 51.

(1) Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach 0,8 × 1,3 m i o głębokości 1,8 m z materiału trwałego, nie gnijącego ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazo-betonu itp.

(2) Studzienka powinna posiadać klamry z żelaza dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0,6 m w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 52.

(1) Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m 50 cm pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarznięciem.

(2) Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynku.

§ 53.

(1) Poziome przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0,3 m pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

(2) Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Za-

murowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

(3) Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarznięcia oraz od uderzeń.

(4) Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

(5) Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarznięciu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

(6) Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

(7) Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych i równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 54.

(1) Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

(2) Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

(3) Zabrania się używania kurków półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle.

(4) Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarowymi należy ustawić zawory przelotowe. Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

(5) Zabronionym jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednio łączenie rur wodociągowych z jakimikolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 55.

(1) Średnice minimalne wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem, przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej 15 mm,
b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,
c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 25 mm,
d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 40 mm.

(2) Średnica przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinna wynosić:

Przewody	Do przyborów wskazanych wyżej pod liter.			
	a	b	c	d przy 40 mm
do 2 wylotów	15 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3—6 wylotów	20 „	25 „	40 mm	80 „
przy 7-10 „	25 „	32 „	—	100 „
ponad 10 „	32 „	40 „	—	100 „

(3) W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 56.

(1) Przewody wodociągowe mogą być wykonane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

(2) Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm i większych.

(3) Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowany i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

(4) Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

(5) Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

(6) Połączenie rur podkątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

(7) Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania itp.

(8) Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane za pomocą lutowania lub na holendry.

(9) Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać

rozmiarom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

(19) Minimalne grubości rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

a) średnica — 15 mm grubość ścianek 2,75 mm,
b) średnica — 20 mm grubość ścianek 2,75 mm,
c) średnica — 25 mm grubość ścianek 3,25 mm,
d) średnica — 32 mm grubość ścianek 3,25 mm,
e) średnica — 40 mm grubość ścianek 3,50 mm,
f) średnica — 50 mm grubość ścianek 3,75 mm,

(11) Minimalne grubości ścianek ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych rur średnic:

a) średnica — 13 mm grubość ścianek 3,5 mm,
b) średnica — 20 mm grubość ścianek 4,5 mm,
c) średnica — 26 mm grubość ścianek 5,5 mm,
d) średnica — 32 mm grubość ścianek 6,0 mm,

(12) Wyżej podane grubości ścianek rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody, odprowadzające ścieki.

§ 57.

(1) Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną.

(2) Przewody powinny być układane, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane na zewnątrz drogą najkrótszą.

(3) Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

(4) Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 58.

(1) Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m. Wierzch przewodu ,leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się na głębokości 1.30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

(2) W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodów, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodów od zamarzania.

Spadek przewodu.

§ 59.

(1) Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonych ,w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

(2) Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku, pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów.

(3) Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych 40%, przewodów od deszczówek 60%.

§ 60.

(1) Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

a) dla przewodów o średnicy 100 mm — 0,03,
b) dla przewodów o średnicy 150 mm — 0,02,
c) dla przewodów o średnicy 200 mm—0,015,
d) dla przewodów o średnicy 250 mm — 0,01,
e) dla przewodów o średnicy 300 mm — 0,01.

(2) Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

(3) Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, że spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w 2-ch punktach.

Średnica przewodów.

§ 61.

(1) Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:
a) od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru — 50 mm,
b) od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów — 70 mm,
c) od klozetów wodnych — 100 mm,
d) od rynien deszczowych z ganków i balkonów 50 — 70 mm,
e) od rynien deszczowych z dachów 100 — 150 mm.

(2) Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:
a) od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwnicznych itp. 100 mm,
b) od dużych kuchen (restauracyjnych, hotelowych), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych 100 — 150 mm,
c) od rynien deszczowych 150 mm,
d) dla głównego przewodu podwórzowego 150 — 200 mm i więcej w razie potrzeby.

(3) Przewody odpływowe, łączące się z sobą, winny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

(4) Średnice przewodów odpływowych, nie stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

(5) Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 62.

(1) Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo.

(2) Zabrania się stawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową, większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

(3) Połączenie rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym niż 45°, licząc w kierunku biegu wody.

(4) Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

(5) Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów itp. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonu od próżnienia się i wysychania.

(6) Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych, lub odwrotnie, spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 63.

(1) Przewody spustowe powinny być wyprowadzane jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

(2) Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

(3) Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

(4) Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m od dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 0,5 do 1,0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

(5) Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko w wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego odpływu ścieków.

Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

(6) Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 64.

(1) Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

(2) Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

(3) Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

(4) Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

(5) Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

(6) Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte o formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

(7) Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

a) przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach itp. co najmniej 75 mm,
b) przy wpustach co najmniej 100 mm,
c) przy rurach deszczowych co najmniej 100 — 150 mm.

(8) Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

a) przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach itp. 40 mm,
b) przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpustach podłogowych 50 mm,
c) przy miskach klozetowych 100 mm,
d) przy rurach deszczowych z ganków i balkonów 50 — 70 mm,
e) przy rurach deszczowych z dachów 100—150 mm,
f) przy wpustach w suterenach i piwnicach 100 mm,
g) przy wpustach podwórzowych 150 mm.

(9) Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwniczych, podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane i wiaderko (zbiorniczek) do osadu. Miski klozetowe kratek nie wyłączając przewodu głównego, powinny być powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 65.

(1) W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi (§ 41) należy za urządzeniami, zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie o konstrukcji, umożliwiającej szybkie i szczelne zamknięcie.

(2) Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

(3) Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 66.

(1) Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

(2) Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 67.

(1) Wodę z podwórz, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

(2) Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

(3) We wpustach, wystawionych na działania mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarznięcia, to jest głębiej niż 1,45 m pod powierzchnią ziemi.

(4) Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 68.

(1) Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

(2) Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

(3) Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

(4) Zlewy, zmywaki, umywalnie itp. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 69.

(1) Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

(2) Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

(3) Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe.

§ 70.

Rury przelewowe rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i w ogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 71.

(1) Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 × 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być nieprzesiąkliwe i zupełnie gładkie.

(2) Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

(3) O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kaanlizacyjnych w celu ich rewizji.

(4) Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

(5) Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubkami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

(6) Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 25 mm głębokości

i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

(7) Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm, umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

(8) Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

(9) Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę) umieszczony nie niżej niż 1,6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

(10) Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

(11) Średnica rury łączącej płuczkę z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

(12) Pojemność normalna płuczki klozetowej powinna wynosić co najmniej 8 litrów. Mechanizm płuczki powinien zapewnić możność przelania w razie potrzeby do miski klozetowej całej zawartości płuczki w przeciągu 3 — 5 sekund. Aparaty do spłukiwania mogą być zaopatrzone w niezawodnie działające urządzenia (przyrządy), umożliwiające oszczędzanie wody.

(13) Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

(14) Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

(15) Zabrania się urządzać klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy jak zawory, zasuwy itp. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

(16) W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwo od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 72.

(1) Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcie wodne i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarów, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

(2) Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób podany w § 68 w ustępie końcowym.

(3) W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 73.

(1) Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

(2) Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki) mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 74.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 75.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenia dren.

§ 76.

Dołączanie drenarzu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegają-

cych możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostawania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwianie ścieków.

§ 77.

(1) Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwiane przed wypuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

(2) Odpływy z garażów przed połączeniem z kanałem miejskim muszą być zaopatrzone w specjalne urządzenia do wyławiania benzyny. Konstrukcja tych aparatów przed ich zastosowaniem musi być uznana przez Zarząd Miejski za odpowiednią.

(3) O sposobie unieszkodliwiania ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 78.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków niżej w § 79 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 79.

(1) Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 m od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

(2) W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

(3) W miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, przy głębszych piwnicach i w ogóle tam, gdzie wymagana jest szczególna szczelność, powinny być układane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

(4) W wyjątkowych wypadkach za zgodą Zarządu Miejskiego mogą być stosowane przewody spustowe i ich odgałęzienia z rur kamionkowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy. Wysokość pionu w tych przypadkach nie może przekraczać 12 m, licząc od poziomu chodnika ulicy.

(5) Połączenia odpływów od zlewów, zmywaków, lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy, odpowiadającej średnicy syfonów.

(6) Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 80.

(1) Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 mm ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,
b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce,
c) przy średnicy 100 mm — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tego, co miska materiału,
d) przy średnicy 100 mm i większej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,
e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych zeliwne lub kamionkowe zależnie od tego, z jakiego materiału został wykonany przewód odpływowy od wpustu.

(2) Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

(3) Syfony żeliwne, wymienione pod literami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

(4) Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych

§ 81.

(1) Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mogą być połączone.

(2) Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

(3) Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 82.

(1) Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nie przepuszczającego wody, lub metalowe nie rdzewiejące.

(2) Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny, powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nie rdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 83.

(1) Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

(2) W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

(3) Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 84.

Studzienki powinny być wykonywane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 85.

(1) Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

(2) W podwórzach i ogrodzeniach, tj. od strony tylnej domu, dopuszcza się odprowadzanie wody deszczowej z rynny za pomocą otwartego ścieku do wpustu podwórzowego, połączonego z kanałem.

(3) Powyżej 2 m nad poziomem deszczowe rury spustowe mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

(4) Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

(5) Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długosci żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 86.

(1) Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

(2) O zdatności materiałów i urządzeń jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 87.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, bąbli, złuszczeń, kamieni itp.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 60 mm dla średnic 100 i 125 mm oraz 70 mm dla większych średnic.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów powinna posiadać 5 — 6 rowków pierścieniowych, zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać 8 — 9 rowków pierścieniowych.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 100 mm — 16 mm
przy średnicy 150 mm — 18 mm
przy średnicy 200 mm — 20 mm
przy średnicy 250 mm — 22 mm
przy średnicy 300 mm — 25 mm.

Szczegółowe warunki techniczne powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego P. N. B. 1500 — 1507.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 88.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty bez pęknięć, skaz, pęcherzy itp., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 50 mm — 5 mm
przy średnicy 70 mm — 5 mm
przy średnicy 100 mm — 6 mm
przy średnicy 150 mm — 6 mm
przy średnicy 200 mm — 6 mm.

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy 50 mm — 3,5 mm
przy średnicy 70 mm — 3,5 mm
przy średnicy 100 mm — 4,5 mm
przy średnicy 150 mm — 4,5 mm
przy średnicy 200 mm — 4,5 mm .

Rury ołowiane.

§ 89.

(1) Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

a) wewnętrzna średnica 25 mm grubość ścianek 3 mm,
b) wewnętrzna średnica 30 mm grubość ścianek 3,5 mm,
c) wewnętrzna średnica 40 mm grubość ścianek 4 mm,
d) wewnętrzna średnica 50 mm grubość ścianek 4 mm.

(2) Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 90.

(1) Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

(2) Dokładność niwelacji i kierunku przewodu powinna być zapewniona przez użycie celowników.

(3) Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 91.

(1) Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z posesji przed połączeniem jej z kanałami i przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

(2) Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowe pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowanie do ściany itp., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

(3) W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. Taryfa opłat.

Opłaty za czynności.

§ 92.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, będą pobierane następujące opłaty:

1) Za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego do zł 3,

b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego do zł 4.

2) Za rozpatrzenie projektu:

a) domowego urządzenia wodociągowego od formatu do zł 3,50,

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu do zł 3,50.

3) Za dozór techniczny Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy wraz z udzieleniem pozwolenia na użytkowanie:

a) domowego urządzenia kanalizacyjnego do zł 10,—,

b) domowego urządzenia wodociągowego do zł 10,—.

4) Za przeprowadzenie rewizji i próby ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego do zł 10,—.

5) Za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia do zł 10,—.

6) Za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego do zł 10,—.

Opłaty za wodę.

A. Opłaty według wskazań wodomierza.

§ 93.

1) Za wodę zużytą na potrzeby domowe pobiera się:

a) w nieruchomościach o przeważającej liczbie mieszkań 1, 2 i 3-izbowych przy miesięcznym zużyciu do 0,6 m³ na jednego mieszkańca w wysokości nie przekraczającej zł 0,70 za 1 m³.

Przy miesięcznym zużyciu wody powyżej tej normy za każdy następny m³ wody w wysokości nie przekraczającej zł 0,50.

b) w nieruchomościach o przeważającej liczbie mieszkań 4-izbowych i więcej przy miesięcznym zużyciu wody do 1m³ na jednego mieszkańca w wysokości nie przekraczającej zł 0,70 za 1 m³.

Przy miesięcznym zużyciu wody powyżej tej normy za każdy następny 1 m³ wody w wysokości nie przekraczającej zł 0,50.

§ 94.

Za wodę użytą dla celów handlowych i przemysłowych pobiera się opłatę różnicową według następującej tabeli:

Nr bloku	Norma miesięczna	Opłata za 1 m³	Nadwyżka wody ponad normę podaną w rubr. 2	Opłata za nadwyżkę za 1 m³
1	2	3	4	5
1	do 250 m³	do zł 0,50	do 250m³	do zł 0,40
2	„ 500 „	„ „ 0,45	„ 500 „	„ „ 0,35
3	„ 1001 „	„ „ 0,40	„ 1000 „	„ „ 0,30
4	„ 2001 „	„ „ 0,35	„ 3000 „	„ „ 0,25
5	„ 5001 „	„ „ 0,30	„ 5000 „	„ „ 0,22
6	„ 10001 „	„ „ 0,25	„ 15000 „	„ „ 0,20
7	„ 25001 „ i wyżej	„ „ 0,20		

§ 95.

Za wodę użytą na różne cele, poza wymienionymi w §§91 i 92, pobiera się:

a) od urzędów państwowych i komunalnych oraz od budynków użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale, ochronki i domy starców itp. za 1 m³ w wysokości nie przekraczającej zł 0,40.

b) za wodę użytą na cele ogrodnictwa na potrzeby rolne, dla bydła domowego itp. za 1 m³ w wysokości nie przekraczającej zł 0,25.

c) za wodę użytą na cele budownictwa za 1 m³ w wysokości nie przekraczającej zł 0,20.

§ 96.

Za wodę użytą dla celów wyżej wymienionych pobiera się opłatę, ustanowioną w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim, a pobierającym wodę.

§ 97.

Za wodę użytą do gaszenia pożaru opłaty nie pobiera się.

B. Opłaty ryczałtowe.

§ 98.

Za korzystanie z wody na potrzeby domowe w nieruchomościach, nie posiadających wodomierzy, będą pobierane następujące opłaty ryczałtowe:

a) w budynkach podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11. IV. 1924 r. (Dz. U.

R. P. Nr 39, poz. 406) w wysokości nie przekraczającej 6% komornego lub też w wysokości nie przekraczającej 6% wartości czynszowej domu;

b) w budynkach lub ich częściach podlegających wspomnianej wyżej ustawie — do 5% komornego lub w wysokości nie przekraczającej 5% wartości czynszowej domu.

§ 99.

Ryczałtowa opłata ma prawo pobierania wody na nieruchomościach, które powinny były być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały przyłączone, będzie pobierana od daty zaistnienia obowiązku przyłączenia w wysokości:

a) w budynkach podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11. IV. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 406) —do 3% komornego lub też w wysokości nie przekraczającej 3% wartości czynszowej domu,

b) w budynkach nie podlegających wspomnianej ustawie — do 2,5% komornego lub w wysokości nie przekraczającej 2,5% wartości czynszowej domu.

§ 100.

Ryczałtowa opłata za prawo pobierania wody ze zdrojów urządzonych w obrębie nieruchomości bądź ze zdrojów ulicznych na nieruchomościach, zwolnionych od obowiązku wykonania wodociągu domowego na podstawie § 6 wynosi:

a) w budynkach podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 406) w wysokości nie przekraczającej 5% komornego lub też 5% wartości czynszowej domu;

b) w budynkach nie podlegających wspomnianej wyżej ustawie w wysokości nie przekraczającej 4% komornego lub też do 4% wartości czynszowej domu.

§ 101.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na cele gospodarstwa rolnego, ogrodniczego itp. wynosi:

a) od sztuki bydła rosłego (krowy, konie) kwartalnie do zł 2,

b) od sztuki bydła drobnego (cielęcia, owcy, świni) kwartalnie do zł 1,

c) za polewanie ogrodów za każde 100 m² powierzchni za sezon do zł 2,50,

d) za oranżerie od 1 m² użytkowanej powierzchni kwartalnie do zł 0,30,

e) od każdego powozu, bryczki lub innego pojazdu kwartalnie do zł 1,—,

f) od samochodu ciężarowego kwartalnie do zł 2,—,

g) od samochodu osobowego kwartalnie do zł 2,50,

h) od autobusu kwartalnie do zł 3,—,

i) za wodę do polewania ulic i podwórz pobierasię opłatę za 1 m² powierzchni ulicy lub podwórza w wysokości do 0,12 gr za sezon letni (sześć miesięcy).

§ 102.

Przy zastosowaniu opłat za wodę, według wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1) Za korzystanie z wodomierzy miesięcznie:

a) za wodomierz o średnicy dopływu 7 mm — zł 1,—,

b) za wodomierz o średnicy dopływu 13 mm — zł 1,40,

c) za wodomierz o średnicy dopływu 20 mm — 1,60,

d) za wodomierz o średnicy dopływu 26 mm — zł 2,—,

e) za wodomierz o średnicy dopływu 30 mm — zł 2,70,

f) za wodomierz o średnicy dopływu 40 mm — zł 3,40,

g) za wodomierz o średnicy dopływu 50 mm — zł 19,10,

h) za wodomierz o średnicy dopływu 75 mm — zł 24,40,

i) za wodomierz o średnicy dopływu 100 mm — zł 32,50,

j) za wodomierz o średnicy dopływu 150 mm — zł 52,20.

2) Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierzy nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar — zł 20.—.

3) Za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody — rzeczywiste koszty naprawy z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4) Za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17 ustęp 5 — zł 2,—.

Opłaty za kanalizację.

Opłaty za kanalizację.

(1) Za korzystanie z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzenia wód ściekowych z nieruchomości lub za prawo takiego korzystania pobiera się opłatę w wysokości do 50% opłaty za wodę, względnie w przypadku niepołączenia nieruchomości z kanalizacją miejską do 50% opłaty za prawo pobierania wody z wodociągu miejskiego.

(2) W wypadku niepołączenia z wodociągiem miejskim nieruchomości połączonej z kanalizacją miejską, Zarząd Miejski ma prawo na czas przejściowy pobierać następujące opłaty kanalizacyjne w zależności od ilości zainstalowanych w tej nieruchomości urządzeń sanitarnych.

a) od wanny, względnie basenu z rybami do zł 9,50 rocznie,

b) od umywalni do zł 5,70 rocznie,

c) od ustępu (za każde oczko) mieszkalnego do zł 8,50 rocznie,

d) od ustępu podwórzowego w nieruchomościach mieszkalnych do 17,— zł rocznie,

e) od pisuaru do zł 5,70 rocznie,

f) od wpustu podłogowego, zlewu do zł 8,— rocznie,

g) od zlewu kuchennego, zmywaka do zł 8,— rocznie,

h) od zlewu podwórzowego do zł 10,50 rocznie,

i) od bidetu do zł 3,80 rocznie,

j) od wpustu w garażach, stajniach i składach od zł 5,70 rocznie,

k) od natrysku do zł 2,85 rocznie.

(3) Z ustaniem czasu przejściowego pobierania takich opłat, pobierane będą opłaty, przewidziane w niniejszym §, ust. 1.

(4) Z nieruchomości niezabudowanych, włączonych do sieci kanalizacyjnej miejskiej, za odprowadzoną wodę opadową lub gruntową pobiera się opłatę do zł 0,10 rocznie za 1 m² obszaru. Powierzchnia wszystkich placów do 1000 m² włącznie jest wolna od powyższej opłaty, a opłacie podlega dopiero nadwyżka ponad tę normę (powierzchnię).

§ 104.

(1) Z nieruchomości przemysłowych, włączonych do sieci kanalizacyjnej miejskiej, a nie połączonych z wodociągiem miejskim i korzystających z własnej wody, pobiera się opłatę na podstawie ilości wody wpuszczonej do kanału, wykazanej przepływomierzem do ścieków, zainstalowanych przez Zarząd Miejski na koszt właściciela w wysokości do zł 0,20 za 1 m³, bądź na podstawie specjalnej umowy.

(2) Również na podstawie mierzonej ilości i w tej samej wysokości pobiera się opłatę od nieruchomości przemysłowych, połączonych z wodociągiem, korzystających częściowo z wody wodociągu miejskiego, a częściowo z własnych urządzeń, bądź na podstawie specjalnej umowy.

(3) W wypadkach nieprzewidzianych w niniejszej taryfie, pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy, zawartej przez Zarząd Miejski z korzystającym z kanalizacji miejskiej.

Inne opłaty.

§ 105.

Za roboty, wykonane przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem, obliczonym w granicach do 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenie do granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 metrów,

2) za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem, obliczonym w granicach do 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej, z tym jednak, że opłata za połączenie od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 metrów,

3) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych, rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem, obliczonym w granicach do 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej,

4) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości, rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem, obliczonym w granicach do 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej,

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem obliczonym w granicach do 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

6) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem, obliczonym w granicach do 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

Kaucja.

§ 106.

Wysokość kaucji zwrotnej, wpłaconej tytułem gwarancji do Zarządu Miejskiego przez firmy prywatne przy wykonywaniu przyłączeń wodociągowych i kanalizacyjnych na zlecenie

Zarządu Miejskiego wynosi:

a) za zabezpieczenie nieuszkodzenia rurociągu miejskiego przy przyłączeniu wodociągowym do zł 125,

b) za zabezpieczenie nieuszkodzenia stałych kanałów miejskich przy przyłączeniu kanalizacyjnym do zł 200.

c) za zabezpieczenie nieuszkodzenia prowizorycznych kanałów miejskich przy przyłączeniach kanalizacyjnych do zł 50.

Wejście w życie przepisów.

§ 107.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 108.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc dotychczasowe przepisy i zarządzenia wodociągowo-kanalizacyjne, obowiązujące w mieście Włocławku na podstawie art. 420 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202).

Za Ministra:
(—) Korsak,
Podsekretarz Stanu.

187.

**Rozporządzenie
Wojewody Pomorskiego**

z dnia 6 czerwca 1939 r.

o próbie ruchu bezdźwiękowego w mieście Toruniu.

Na podstawie przepisów art. 108 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80 poz. 555) oraz § 61 ust. 4 rozporządzenia Ministrów: Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechnicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 85 poz. 616) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zakazuje się przy prowadzeniu pojazdów mechanicznych (samochodów, motocykli, tramwajów i t. p.) na obszarze miasta Torunia używania sygnałów akustycznych tak w dzień jak i w nocy w terminie:
od dnia 18 czerwca 1939 r. godziny 6,
do dnia 25 czerwca 1939 r. godziny 6.

§ 2.

Kierowcy pojazdów mechanicznych winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl dz. IV ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 656) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18 poz. 151).
Nr K RR 3/11.

(—) Wł. Raczkiewicz,
Wojewoda.

188.

**Rozporządzenie
Wojewody Pomorskiego**

z dnia 15 czerwca 1939 r.

o zwalczaniu pryszczycy.

Na zasadzie art. 108 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 11 poz. 96) art. art. 2, 9, 41, 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) zmienionego ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) przepisów §§ 153 — 169 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) zmienionego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360) oraz przepisów §§ 20 — 22 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 20 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 597) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 października 1932 r. w sprawie nadzoru weterynaryjnego (Dz. U. R. P. Nr 111, poz. 922) zarządzam co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 15 lutego 1939 r. o zwalczaniu pryszczycy (Pom. Dz. Woj. z dnia 15 lutego 1939 r. Nr 7 poz. 48) zmieniam w następujący sposób:

§ 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Do okręgu zapowietrzonego pryszczycą włączam:

w powiecie kościerskim:

w gminie Skarszewy maj. Szczodrowo,

w powiecie świeckim:

w gminie Świekatowo zagr. Kapki Jana III w m. Zalesie Król.,

w powiecie tucholskim:

w gminie Bysław zagr. Gacy w miejsc. Bysław,

§ 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Tworzę następujące okręgi zagrożone:

1. mleczarnie,, śmietanczarnie, zlewnie mleka, maślarnie oraz serownie położone na terenie powiatu tucholskiego,

2. w powiecie kościerskim w gm. Skarszewy m. Szczodrowo,

3. w powiecie świeckim w gm. Świekatowo m. Zalesie Król. i Lipienica,

4. w powiecie tucholskim w gm. Bysław m. Bysław.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 1 czerwca 1939 r. (Pom. Dz. Woj. Nr 14, poz. 168).

RW 2/77.

Wojewoda:
w z. (—) Z. Szczepański,
Wicewojewoda.

189.

Orzeczenie
Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego

z dnia 24 maja 1939 r.

w sprawie uznania obwodu rybackiego jeziora Gawłowice za obwód rybacki własny.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357), w brzmieniu ustalonym art. 67 rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich, (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165) uwzględniając wniosek Dyrekcji Lasów Państwowych w Toruniu z dnia 28 kwienia 1939 r., uznaje się obwód rybacki jezioro Gawłowice na strudze Radzyńskiej Nr 1, utworzony orzeczeniem Wojewody Pomorskiego z dnia 21 maja 1935 r. Nr RR 47/102/35 (Pom. Dz. Woj. Nr 11 ,poz. 114 z dnia 1 czerwca 1935 r.), za obwód rybacki własny.

Właściwą powiatową władzą administracji ogólnej dla wymienionego obwodu rybackiego jest Starosta Powiatowy w Grudziądzu.

Od orzeczenia niniejszego służy prawo odwołania do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego w ciągu dni czternastu, licząc od dnia ogłoszenia orzeczenia we właściwych gminach nadbrzeżnych.

Za Wojewodę:
(—) J. Orłowski,
Naczelnik Wydziału.

190.

Orzeczenie
Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego

z dnia 30 maja 1939 r.

w sprawie uznania obwodu rybackiego jeziora Smołdzino za wodę zamkniętą.

Na mocy art. 2 i 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) oraz ustępu 3 art. 2 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357) w brzmieniu ustalonym art.

61 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń, o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165), uwzględniając wniosek gromady Smołdzino, powiatu kartuskiego, z dnia 10 maja 1939 r. wyłącza się z podziału wód otwartych na obwody rybackie, obwód rybacki jezioro Smołdzino, na strudze Strzelance, w dorzeczu rzeki Raduni, utworzony orzeczeniem Wojewody Pomorskiego z dnia 31 maja 1938 r. Nr RR 47/126 (Pom. Dz. Woj. Nr 20, poz. 233) i uznaje się jezioro Smołdzino za wodę zamkniętą, a to na skutek stwierdzenia, iż oznaczone wyżej jezioro leży całkowicie w jednej posiadłości gruntowej i nie posiada żadnego połączenia zdatnego dla przepływu ryb, z innymi naturalnymi łożyskami wód otwartych.

Od orzeczenia niniejszego służy prawo odwołania do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego, w ciągu dni czternastu, licząc od dnia ogłoszenia orzeczenia we właściwych gminach nadbrzeżnych.
Nr RR 47/135.

Za Wojewodę:
(—) J. Orłowski,
Naczelnik Wydziału

191.

Ogłoszenie
Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego

z dnia 24 maja 1939 r.

w sprawie zatwierdzenia statutu spółki rybackiej jeziorowej Sudomie.

Podaje się do wiadomości, że decyzją z dnia 7 czerwca 1938 r. Nr RR 47/291, wydaną na mocy art. 39 i 40 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357) został zatwierdzony statut spółki rybackiej jeziorowej „Sudomie" obejmującej obszar wody otwartej obwodu rybackiego jeziora Sudomie na rzece Garczynie, ustalonego orzeczeniem Wojewody Pomorskiego z dnia 22 czerwca 1936 r. Nr RR 47/163 (Pom. Dz. Woj. Nr 17, poz. 235).

Przez zatwierdzenie statutu spółki orzeczono równocześnie utworzenie z wymienionego obwodu rybackiego, obwodu własnego spółki.
Nr RR 47/291.

Za Wojewodę:
(—) J. Orłowski,
Naczelnik Wydziału.

192.

Zarządzenie
Starosty Powiatowego brodnickiego

z dnia 30 maja 1939 r.

o zakazie sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 4 lit. f) ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 423 oraz § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1933 r. o przekazaniu Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy i powiatowym władzom administracji ogólnej uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych wynikających z art. 4 ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 45 poz. 351) zarządzam co następuje:

§ 1.

Na czas tegorocznego poboru wojskowego zakazuję sprzedaży, podawania i spożycia napojów alkoholowych, zawierających więcej niż 4,5% alkoholu w mieście Brodnicy od godziny 6 do godziny 15 od dnia 13 do dnia 20 czerwca 1939 r.

Zakaz powyższy dotyczy także miejscowości, z których poborowi stają w danym dniu przed Komisją Poborową. W tych miejscowościach zakaz trwa od godziny 6 do godziny 9, w czasie od 13 do 20 czerwca 1939 r. za wyjątkiem niedziel i świąt.

§ 2.

Zakaz powyższy dotyczy sprzedaży i podawania napojów alkoholowych tak w naczyniach otwartych jak i zamkniętych.

§ 3.

Winni naruszenia niniejszego zarządzenia będą karani na podstawie art. 10 i następnych z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 51 poz. 423).

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dnie ogłoszenia.
Nr W 1/9.

Starosta Powiatowy:
(—) M. Galusiński.

193.

Zarządzenie
Starosty Powiatowego inowrocławskiego

z dnia 3 czerwca 1939 r.

w sprawie zwalczania wścieklizny psów.

Na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673) zmienionego ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26 poz. 229) i w myśl §§ 327 — 329 rozporządzenia wykonawczego Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19 poz. 167) zmienionego rozporządzeniem Ministrestwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7 poz. 45) i z dnia 14 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 58 poz. 435) zarządzam co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego włączam wszystkie miejscowości wchodzące w skład gminy Gniewkowo, Dąbrowa Biskupia, Kruszwica, Chełmce, Rojewo, Złotniki Kujawskie oraz miasto Gniewkowo.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się na terenie zagrożonym wścieklizną, mają być trzymane dniem i nocą na zupełnie pewnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub zagrodzie, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Psy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć je w trwałe i gęste kagańce, wykluczające możność kąsania.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do prowadzonych względnie przeprowadzonych (przewożonych, przenoszonych) przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne i owczarskie mogą być używane do pracy bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej lub strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie (wywożenie) psów i kotów z obszaru zagrożonego bez zezwolenia Starosty jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie przestrzegano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, będą zabite, a właściciele tych zwierząt zostaną ukarani.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku podejrzanego pokąsania przez psa lub kota, należy bezzwłocznie zgłosić w Zarządzie Gminnym, Posterunku P. P., Sołectwie lub Starostwie.

§ 8.

Przekroczenia postanowień niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie rozdziału VII przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.
Nr W 17/38.

Starosta Powiatowy:
(—) Wilczek.

194.

Ogłoszenie
Przewodniczącego Wydziału Powiatowego morskiego

z dnia 30 maja 1939 r.

o wyłożeniu uchwalonego szczegółowego planu zabudowania osiedla Rozewie do publicznego wglądu.

Zgodnie z art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 23 poz. 202) o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 14 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56 poz. 405), Wydział Powiatowy pow. Morskiego podaje do publicznej wiadomości, że sporządzona w myśl ogłoszenia z dnia 17 czerwca 1935 r. umieszczonego w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 1 lipca 1935 r. (Nr 13 poz. 147) część szczegółowego planu zabudowania osiedla Rozewie, obejmująca grunta oznaczone na mapach katastralnych numerami T V — K 114, T VI — K 115, T I — K 9, T V — K 109, T VII — K 189, T VII — K 136, T VI — K 137, T VII — K 145, T VII — K 139, T I — K 4, T VI — K 135, K 63, T II — K 62, K 1, K 32, T I — K 3, T I — K 12, T VII — K 180 została w dniu 27 kwietnia 1939 r. uchwalona przez Wydział Powiatowy, pow. Morskiego w myśl art. 29 lit. b) wyżej cytowanego roporządzenia.

Omawiany ogólny plan zabudowania będzie wyłożony do publicznego wglądu w okresie 2 tygodni w referacie budowlanym Wydziału Powiatowego w Wejherowie, pokój 10, począwszy od dnia 15 czerwca 1939 r. do dnia 29 czerwca 1939 r. włącznie, w godzinach urzędowych, codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.

W wymienionym okresie interesowani mogą przeglądać omawiany plan, po upływie zaś tego okresu w ciągu następnych 2 tygodni t. j. od dnia 30 czerwca do dnia 14 lipca 1939 r. włącznie, mogą wnosić zarzuty przeciw temu planowi do Wydziału Powiatowego, pow. Morskiego w Wejherowie.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) Potocki,
Starosta Morski.

195.

Ogłoszenie
Komisarza Rządu w Gdyni

z dnia 31 maja 1939 r.

o unieważnieniu dowodu osobistego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 648) ogłaszam: Unieważniam dowód osobisty Nr 62, wystawiony dnia 8 maja 1930 r. przez Sołtysa w Kobyle na nazwisko Szmytka Ignacego urodzonego dnia 9 lutego 1872 r. w Kaliszu.

Komisarz Rządu:
w z. (—) Inż. Wł. Szaniawski,
Wicekomisarz Rządu.

196.

Ogłoszenie
Zarządu Miejskiego w Toruniu

z dnia 5 czerwca 1939 r.

o unieważnieniu dowodów osobistych.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 72 poz. 648) Zarząd Miejski ogłasza:

1) Unieważnia się zagubiony dowód osobisty Nr 7874, wystawiony przez Zarząd Miejski w Toruniu dnia 20 kwietnia 1933 r. na nazwisko Wandy Łuniewicz, urodzonej dnia 3 lutego 1910 r. w Koninie, zamieszkałej w Toruniu, przy ulicy Chełmińskiej Nr 4.

2) Unieważnia się zagubiony w podróży do Tczewa dowód osobisty Nr 7979, wystawiony przez Zarząd Miejski w Toruniu dnia 5 maja 1933 r. na nazwisko Edmunda Jabłońskiego, urodzonego dnia 8 lipca 1912 r. w Toruniu, zamieszkałego w Toruniu przy ulicy Rynek Nowomiejski Nr 1.

3) Unieważnia się zagubiony dowód osobisty Nr 10585, wystawiony przez Zarząd Miejski w Toruniu dnia 2 stycznia 1935 r. na nazwisko Ludwika Lisewskiego, urodzonego dnia 10 grudnia 1905 r. w Kiełbasinie powiat Toruń, zamieszkałego w Toruniu przy ulicy Batorego Nr 69.

Za Prezydenta Miasta:
(—) Kirstein,
Radca Magistratu.

197.

Ogłoszenie
Zarządu Miejskiego w Skarszewach

z dnia 1 maja 1939 r.

o unieważnieniu dowodu osobistego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 72 poz. 648) ogłaszam: Unieważniam dowód osobisty Nr 753/2 wydany dnia 4 marca 1930 r. na nazwisko Karola Goluba, przez Magistrat m. Skarszewy.

Burmistrz:
(—) Ogrodowski.

198.

Regulamin
Komitetu Rozbudowy Miasta Gdyni

uchwalony przez Radę Miejską m. Gdyni na posiedzeniu w dniu 16 maja 1939 r. na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 107 z r. 1936).

§ 1.

Komitet Rozbudowy miasta Gdyni jest urzędem miejskim, podległym Zarządowi Miejskiemu, powołanym i działającym na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast z dnia 22 kwietnia 1927 r. w brzmieniu jednolitym tegoż rozporządzenia, ustalonym obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 107) oraz rozporządzeń wykonawczych, wydanych do rozporządzenia o rozbudowie miast.

Komitet Rozbudowy działa również jako organ opiniodawczy w charakterze komisji według zasad art. 45 ust. z dnia 22 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35 poz. 294).

§ 2.

Działalność Komitetu Rozbudowy rozciąga się na miasto Gdynię oraz sferę interesów mieszkaniowych miasta Gdyni.

§ 3.

Skład Komitetu.

Komitet Rozbudowy składa się z przewodniczącego i 8 członków powołanych na wniosek Zarządu Miejskiego przez Radę Miejską. Przewodniczącym Komitetu jest Komisarz Rządu w Gdyni lub jego urzędowy zastępca.

Zastępcę przewodniczącego wybiera Komitet Rozbudowy z pośród członków zwykłą większością głosów.

Członków Komitetu powołuje się w połowie z pośród członków Zarządu Miejskiego i Rady Miejskiej, a w połowie z pośród mieszkańców miasta, obeznanych ze sprawą rozbudowy miasta, a mianowicie fachowców, urbanistów, architektów, ekonomistów, oraz z pośród kandydatów, przedstawionych Zarządowi Miejskiemu przez Izbę Przemysłowo-Handlową, Związki Rewizyjne Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanych, Organizacje zawodowe pracownicze i robotnicze, związki właścicieli nieruchomości miejskich.

§ 4.

Kadencja Komitetu.

Kadencja Komitetu Rozbudowy trwa 3 lata. Po upływie kadencji Komitet urzęduje do czasu objęcia urzędowania przez nowych członków.

§ 5.

Zakres działania Komitetu.

Do zakresu działania Komitetu należą sprawy, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 107 z r. 1936) i w rozporządzeniu wykonawczym z dnia 12 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 34 poz. 267) w szczególności do zakresu działania Komitetu należy:

1) koordynowanie wszystkich wysiłków, zmierzających do budowy dostatecznej ilości mieszkań na terenie miasta oraz stwarzania warunków do właściwej zabudowy terenów w mieście i to przez:

a) badanie warunków mieszkaniowych i potrzeb w tej dziedzinie,

b) badanie i przygotowanie prac dla zabezpieczenia dostatecznych ilości odpowiednich terenów,

c) zbierania materiałów, oraz przygotowanie wniosków do programu rozbudowy miasta,

d) opracowanie wniosków co do sposobu i środków wzmożenia i regulowania ruchu budowlanego z szczególnym uwzględnieniem budownictwa społecznego,

e) nadzór nad działalnością Towarzystwa Budowy Osiedli w Gdyni w zakresie akcji osiedleńczej, budowlano-mieszkaniowej i polityki terenowej tegoż Towarzystwa,

2) Popieranie inicjatywy prywatnej i społecznej w zakresie ruchu budowlanego i w tym celu Komitet:

a) uchwala wnioski o kredyty budowlane na budowę nowych domów oraz rozbudowę i remont istniejących domów mieszkalnych z Państwowego Funduszu Budowlanego, oraz bada stan robót przy budynkach wznoszonych za ich pomocą,

b) wyjednywa dla Spółdzielni Mieszkaniowych i Mieszkaniowo-Budowlanych kredyty budowlane.

§ 6.

Komitet jako organ opiniodawczy.

Jako organ opiniodawczy Komitet wydaje opinie co do:

a) gospodarki terenowo-budowlanej miasta,

b) nabywania, użytkowania parcelacji miejskich gruntów budowlanych,

c) kolejności uzbrajania i zabudowy terenów,

d)) planów zabudowania miasta.

§ 7.

Posiedzenia Komitetu.

Posiedzenia Komitetu zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby w odstępach czasu, odpowiadających pilności spraw, co najmniej jednak raz w miesiącu.

Zawiadomienia o posiedzeniu Komitetu Rozbudowy wraz z porządkiem obrad winni członkowie otrzymać najpóźniej na 24 godziny przed terminem posiedzenia.

W razie zgody większości członków Komitetu, przedmiotem obrad mogą być sprawy nie objęte porządkiem obrad danego posiedzenia.

Na posiedzenie Komitetu Rozbudowy winni być zapraszani:

1) delegat Banku Gospodarstwa Krajowego,
2) naczelny lekarz miejski,
3) dyrekcja Komunalnej Kasy Oszczędności m. Gdyni,
4) dyrekcja Towarzystwa Budowy Osiedli w Gdyni.

§ 8.

Do sprawności uchwał Komitetu Rozbudowy wymagana jest obecność przewodniczącego, oraz 5 członków.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, w razie równości rozstrzyga głos przewodniczącego.

Protokół z posiedzenia podpisuje przewodniczący Komitetu, oraz kierownik Biura Komitetu Rozbudowy.

§ 9.

Posiedzenia Komitetu Rozbudowy nie są publiczne.

§ 10.

W obradach Komitetu ,poza jego członkami mogą brać udział delegowani przedstawiciele władz państwowych, członkowie Zarządu Miejskiego i Rady Miejskiej oraz zainteresowanych instytucji, zaproszeni przez przewodniczącego. Osoby te nie biorą udziału w głosowaniu. Komitet może korzystać z opinii rzeczoznawców przy opracowywaniu poszczególnych spraw, powierzonych mu do rozpatrzenia i opracowania.

§ 11.

Na posiedzenia Komitetu Rozbudowy sprawy referują jego członkowie, wzgl. kierownik Biura Komitetu Rozbudowy.

§ 12.

Komitet Rozbudowy może powołać specjalne komisje dla rozpatrywania i opracowywania spraw zleconych przez Komitet tymże komisjom. Komisje działają na podstawie regulaminu, uchwalonego przez Komitet.

§ 13.

Członkowie Komitetu Rozbudowy spełniają swoje obowiązki honorowo. W wypadku delegowania poza miejsce zamieszkania w sprawach Komitetu, członkowie otrzymują diety i zwrot kosztów według zasad ustalonych dla członków Zarządu Miejskiego.

§ 14.

Kierowanie pracami Komitetu i wykonywanie jego uchwał należy do przewodniczącego.

§ 15.

Utrata mandatu członka Komitetu Rozbudowy.

Członek Komitetu, który bez usprawiedliwienia się nie przybył na trzy po sobie następujące posiedzenia traci mandat.

Członek Komitetu traci również mandat:
a) przez zrzeczenie się, przyjęte przez korporacje miejskie,
b) przez utratę członkostwa korporacji wzgl. instytucji która go delegowała,
c) na skutek uchwały korporacji miejskich.

§ 16.

Komitet Rozbudowy załatwia sprawy związane ze swoją działalnością za pośrednictwem Biura Komitetu Rozbudowy, jako organu wykonawczego.

Biuro Komitetu Rozbudowy składa się z kierownika Biura i odpowiedniej ilości pracowników.

Kierownik Biura jest urzędnikiem miejskim, podległym służbowo przewodniczącemu Komitetu Rozbudowy.

§ 17.

Korespondencję podpisuje, o ile nie jest zastrzeżone do podpisu przewodniczącego, kierownik Biura Komitetu Rozbudowy.

§ 18.

Wydatki połączone z działalnością Komitetu Rozbudowy ponosi gmina m. Gdyni w ramach budżetu miejskiego.

§ 19.

Na pokrycie wydadków, związanych z czynnościami Komitetu Rozbudowy, winien Komitet Rozbudowy pobierać opłaty admistracyjne, ustalone przez Zarząd Miejski.

§ 20.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim, tym samym traci moc obowiązującą regulamin z dnia 7 marca 1935 r.

199.

„Wyciąg ze statutu Spółki Wodnej“ Szumiąca w Płazowie, powiatu tucholskiego.

1) Spółka wodna nosi nazwę: Spółka Wodna „Szumiąca“ i ma swoją siedzibę w Płazowie.

2) Celem spółki jest odwodnienie gruntów oraz utrzymanie urządzeń odwadniających i nawadniających według projektu sporządzonego przez inż. A. Ładyżyńskiego, kierown. ref. melior. Starostwa Chojnickiego, w kwietniu 1939 r.

Projekt regulacji strugi Szumiącej składa się:
1) z sprawozdania objaśniającego,
2) z kosztorysu,
3) z wykazu gruntów uczestniczących w przedsiębiorstwie z wymienieniem ich właścicieli,
4) z planu sytuacyjnego gruntów objętych spółką oraz przekroi podłużnego i poprzecznych strugi Szumiącej.

Uwierzytelniony projekt należy przedłożyć władzy nadzorczej spółki. Uwierzytelnioną kopię projektu otrzymuje przewodniczący spółki, który ma ją przechowywać i notować na niej wszelkie w przyszłości zajść mające zmiany.

6) Zarząd spółki składa się z:
a) przewodniczącego,
b) 3 członków zarządu, z których jeden jest zastępcą przewodniczącego.

Dla członków zarządu wyznacza się 2 zastępców.

17) Do zgromadzenia członków należy:
1) wybór przewodniczącego i członków zarządu oraz ich zastępców,
2) ustanowienie wynagrodzenia dla przewodniczącego i technika spółki,
3) wybór sądu polubownego,
4) zmiana statutu,
5) ustalenie budżetu i bilansu spółki,
6) rozwiązanie spółki.

18) Pierwsze zgromadzenie członków dla wyboru zarządu zwołuje władza nadzorcza, która dla głosowań przedsiebranych na tym zebraniu sporządza tymczasową listę głosowania według obszaru gruntów ,ustalonego w wykazie gruntów spółki, przy czym każdy zaczęty hektar uważa się jako cały. Następne zgromadzenia członków zwołuje Zarząd. Wezwania na zgromadzenie członków dokonuje się za pomocą kurendy, anadto przez ogłoszenie w gromadach: Płazowo i Minikowo w sposób w miejscu praktykowany. Między zawezwaniem, a dniem zgromadzenia musi upłynąć przynajmniej dwa tygodnie. Zgromadzenie jest zdolne do powzięcia uchwał bez względu na ilość jawiących się.

25) Ogłoszenia spółki wychodzą pod jej nazwą za podpisem przewodniczącego. Ogłoszenia przeznaczone dla szerszego ogółu umieszcza się

w dzienniku urzędowym danego okręgu o ile statut nie przepisuje jedynie zgłaszania ich w sposób w danym miejscu praktykowany.
Nr AP 31-25.

Starosta:
(—) Ornass.

200.

Statut,

o samoistnym podatku drogowym na rzecz kościerskiego powiatowego związku samorządowego.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62 poz. 454 z 1936 r.) w brzmieniu art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59 poz. 455) wprowadza się w roku 1939/40 pobór podatku drogowego na rzecz kościerskiego związku samorządowego.

§ 1

Łączna suma przewidziana w budżecie na rok 1939/40 na utrzymanie dróg w kwocie 96.650 zł i na budowę dróg w kwocie 50.000 zł pomniejszona o kwotę 40.000 zł stanowiącą dotację z Funduszu Pracy na budowę drogi Kościerzyna-Wdzydze, o kwotę 850 zł z szkółki drogowej, o kwotę 500 zł z dzierżawy kolejki oraz o kwotę 300 zł z sprzedaży trawy rozkłada się na:

a) grunty podlegające państwowemu podatkowi gruntowemu w wysokości 60% wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85 poz. 593),

b) przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe w wysokości 15% cen świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 339 z r. 1936),

c) nieruchomości miejskie i wiejskie podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości i czasowo zwolnione od tego podatku w wysokości 1,75% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 14) względnie 1,75% podstawy idealnego wymiaru od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

§ 2.

Wymiar i pobór uskutecznia Wydział Powiatowy.

§ 3.

O wymierzonym podatku zostanie płatnik zawiadomiony. Podatek płatny jest w 2 równych ratach półrocznych.

§ 4.

Odwołanie w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i w trybie przewidzianym w §§ 14 i 11 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pr. str. 159).

§ 5.

Nieuiszczony w przepisowym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 1 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych. (Dz. U. R. P. Nr 8 poz. 88 z 1936 r.) z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73 poz. 721) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 401) w czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62 poz. 580) zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4 poz. 24) i 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 78) koszty egzekucyjne pobierane będą według tego rozporządzenia.

§ 6.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wyso-

kości 345,90 zł o ile wykroczenie to nie jest karalne według art. 62-66 ustawy o tymczasowym regulowaniu finansów komunalnych.

§ 7.

Podatek drogowy wymierzony na podstawie niniejszego statutu nie ulega zaliczeniu ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, przemysłu, ani na komunalne dodatki do państwowych podatków od gruntów, nieruchomości, przemysłu i handlu.

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez Wydział Powiatowy w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

Kościerzyna, dnia 7 marca 1939 r.

Rada Powiatowa:

Członkowie:

(—) B. Ogrodowski
(—) P. Szturmowski
(—) J. Tkaczyk

Przewodniczący:

(—) M.Korniak
starosta powiatowy

Protokólant:

(—) Edward Mollin
sekr. wydz. pow.

Statut powyższy zatwierdzony został dekretem Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego Nr SFF 4/86 z dnia 6 kwietnia 1939 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:

(—) M. Korniak.
starosta powiatowy.

201.

OGŁOSZENIA SĄDOWE.

1. Obwieszczenie. Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego pismem z dnia 21 marca 1939 r. Nr RF 16/53/IV wniósł o sądowy podział 1 raty wynagrodzenia złożonego do depozytu Państwowego Banku Rolnego oddział w Grudziądzu do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Chełmnie za wykupione od Hansa Henryka Logi zamieszkałego w Wichorzu 105,00,00 ha grutów z nieruchomości Wichorze karta 74.

Sąd przystąpi do sporządzenia planu podziału pierwszej raty składającej się:

a) z obligacyj serii L. 3% Państw. renty ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 49.700,00 zł,

b) zgotówki 12.405,62 zł,

po upływie 4 tygodni od dnia ogłoszenia i to według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na nieruchomościach przymusowo wykupionych łącznie z art. 790-793, 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je w Sądzie Grodzkim Chełmnie najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia podział nastąpi wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
I E 21/39.

Chełmno, dnia 22 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

2. Obwieszczenie. Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego pismem z dnia 13 marca 1939 r. Nr RF 16/27/IV wniósł o sądowy podział pierwszej raty wynagrodzenia złożonego do depozytu Państwowego Banku Rolnego oddział w Grudziądzu, do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Chełmnie za wykupione od Olgi Wegner z domu Meier i Jerzego Wegnera z Bartlewa 168,12,42 ha. gruntów z nieruchomości Bartlewo powiat Chełmno karta 4. Sąd przystąpi do sporządzenia planu podziału pierwszej raty składającej się:

a) z obligacji serii L. 3% Państw. Renty Ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 70.900,00 zł,

b) z gotówki 17.704,51 zł w zł.,
po upływie 4 tygodni od dnia ogłoszenia i to według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na nieruchomościach przymusowo wykupionych, łącznie z art. 790-793, 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je w Sądzie Grodzkim w Chełmnie najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia podział nastąpi wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

I E 19/39.

Chełmno, dnia 22 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

3. Obwieszczenie. Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego pismem z dnia 13 marca 1939 r. Nr RF 16/28/IV wniósł o sądowy podział pierwszej raty wynagrodzenia złożonego do depozytu Państwowego Banku Rolnego oddział w Grudziądzu, do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Chełmnie za wykupione od Benno Brandes z Wierzbowa 87,35,57 ha. gruntów z nieruchomości Wierzbowo tom VII karta 72.

Sąd przystąpi do sporządzenia planu podziału pierwszej raty składającej się:

a) zobligacji serii L. 3% Państwowej Renty Ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 42.900,00 zł,

b) gotówki 10.778,88 zł,
po upływie 4 tygodni od dnia ogłoszenia i to według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na nieruchomościach przymusowo wykupionych, łącznie z art. 790-793, 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je w Sądzie Grodzkim w Chełmnie najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia podział nastąpi wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleść będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

I E 18/39.

Chełmno, dnia 22 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

4. Obwieszczenie. Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego pismem z dnia 21 marca 1939 r. Nr RF Nr 16/37/67/IV wniosł o sądowy podział pierwszej raty wynagrodzenia złożonego do depozytu Państwowego Banku Rolnego oddział w Grudziądzu, do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Chełmnie za wykupione od Heleny Busse w Mgoszczu 61,34,22 ha. gruntów z nieruchomoś-ci Mgoszcz karta 39. Sąd przystąpił do sporządzenia planu podziału pierwszej raty składającej się:

a) z obligacji serii I 3% Państwowej Renty Ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 27.200,00 zł,

b) z gotówki 6.802,25 zł,
po upływie 4 tygodni od dnia ogłoszenia i to według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na nieruchomościach przymusowo wykupionych, łącznie z art. 790-793, 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je w Sądzie Grodzkim w Chełmnie najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia podział nastąpi wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleść będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

I E 27/39.

Chełmno, dnia 22 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

5. Obwieszczenie. Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego pismem z dnia 13 marca 1938 r. Nr RF 16/32/IV. wniósł o sądowy podział pierwszej raty wynagrodzenia złożonego do depozytu Państwowego Banku Rolnego oddział w Grudziądzu

do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Chełmnie za wykupione od 1) Marii Drohojewskiej, 2) Zofii Stanisławy Heleny Łubieńskiej, 3) Jana Marii Slaskiego, 4) Anny Marii Stanisławy Slaskiej w Tczebczu — 78,42,41 ha. gruntów z nieruchomości Tczebcz szlach. tom. VII karta 66.

Sąd przystąpił do sporządzenia planu podziału pierwszej raty składającej się:

a) zobligacji serii L. 3% Państwowej Renty Ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 44.200,00 zł,

b) z gotówki 11.064,07 zł,

po upływie 4 tygodni od dnia ogłoszenia i to według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na nieruchomościach przymusowo wykupionych, łącznie z art. 790-793, 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je w Sądzie Grodzkim w Chełmnie najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia podział nastąpi wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

I E 20/39.

Chełmno, dnia 30 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

6. Obwieszczenie. Urząd Wojewódzki Pomorski Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych w Toruniu złożył do depozytu w Państwowym Banku Rolnym oddział w Grudziądzu do dyspozycji tutejszego Sądu Grodzkiego:

a) gotówkę w kwocie 16.529,05 zł,

b) obligacje serii I 3% Państwowej Renty Ziemskiej na łączną sumę nominalną 66.200,00 zł z kuponami, płatnymi od dnia 1 czerwca 1939 r.

Powyższe wartości stanowią I ratę wynagrodzenia za przymusowo wykupioną część nieruchomości Bąkowo tom I karta 1 zapisanej w księdze wieczystej na rzecz Fryderyka Gerlicha zamieszkałego w maj. Bąkowo pow. Świecie.

Na zasadzie art. 10 ust. 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) w połączeniu z przepisem § 105 ustawy z dnia 24 marca 1897 r. o przymusowym przetargu i przymusowym zarządzie nieruchomości (Dz. U. Rzeszy Niem. z r. 1898 str. 713) wyznacza się termin do rozdziału tego wynagrodzenia

na dzień 22 lipca 1939 r. o godz. 9

w gmachu Sądu Grodzkiego w Nowem, pokój nr 2.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w powyższym terminie, wyznaczonym do rozdziału, pod rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu, ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

Celem umożliwienia przygotowania planu rozdziału jeszcze przed powyższym terminem, należy w ciągu 2 tygodni od zgłoszenia względnie doręczenia niniejszego obwieszczenia przedstawić Sądowi obliczenie pretensyj w kapitale, odsetkach i kosztach.

3 E 41/39.

Nowe, dnia 9 czerwca 1939 r.

Sąd Grodzki.

7. Pomorski Urząd Wojewódzki w Toruniu złożył do depozytu sądowego wynagrodzenie za część nieruchomości Mieroszyno karta 1 i 12 własn. Johana i Wilhelminy Hanemann wielkości 389,53,23 ha przymusowo wykupionej na podstawie ustawy o reformie rolnej w ogólnej kwocie 49.740,08 zł.

Suma powyższa stanowi II część wynagrodzenia. Do rozdziału wynagrodzenia wyznacza się termin na dzień 26 lipca 1939 r. godz. 10 w tut. Sądzie. Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych winni zgłosić się najpóźniej w terminie wyznaczonym do rozdziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia nastąpi rozdział wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogli zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jakie pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

2 E 24/37.

Puck, dnia 6 czerwca 1939 r.

Sąd Grodzki.

8. Wywołanie. Stowarzyszenie Loży Masońskiej „Augusta zur Unsterblichkeit" w Starogardzie, zastąpiona przez likwidatora Kazimierza Kromolickiego wniosła o wywołanie

a) zagubionego listu dla długu gruntowego na kwotę 60.000 zł w złocie, zapisanego w dziale III ks. grunt. Starogard karta 158 pod liczbą 16 na rzecz Willego Winkelhausen,

b) zagubionego dokumentu z dnia 13 stycznia 1931 r., w którym Dr Wilhelm Winkelhausen odstąpił loży wymieniony wyżej dług gruntowy, przy czym podpis odstępującego uwierzytelniono pod nr 146 rej. not. Jacobsona w Starogardzie za rok 1931.

Wzywa się posiadaczy tych dokumentów, by najpóźniej w dniu 5 października 1939 r. godz. 12 w tut. sądzie pokój nr 13 dokumenty te przedłożyli i zgłosili swe prawa, w przeciwnym razie dokumenty zostaną pozbawione mocy prawnej.

III Co 97/39.

Sąd Grodzki w Starogardzie.

9. Wywołanie. Franciszek Grabowicz — junior — z Gostyczyna — jako zapisany właściciel nieruch. Gostycyn karta 320 i 215 oraz spadkobierca po ś. p. Franciszce Grabowicz urodzonej Szamockiej — wniósł o wywołanie listu hipotecznego opiewającego na kwotę 25.000 mkn. a odnoszącego się do hipoteki łącznej zapisanej na nieruchomości:

a) Gostycyn karta 320 — w dziale III pod liczbą 31

b) Gostycyn karta 215 — w dziale III pod liczbą 14

na rzecz Franciszki Grabowicz urodzonej Szamockiej. Z wpisu z księgi wieczystej Gostycyn karta 320 i 215 wynika, że przedmiotowy list hipoteczny był zastawiony na rzecz Banku Ludowego — Spółdz. z nieogr. odpow. w Gostycynie.

Posiadacza powyższego listu hipotecznego wzywa się by najpóźniej w terminie dnia 16 grudnia 1939 r. godz. 12 w Sądzie Grodzkim w Tucholi zgłosił swoje prawa i przedłożył odnośny list hipoteczny.

Na wypadek nie przedłożenia listu hipotecznego w oznaczonym czasie —list hipoteczny będzie pozbawiony mocy prawnej.

I Co 192/38.

Tuchola, dnia 10 marca 1939 r.

Sąd Grodzki.

10. Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej. W sprawie wywoławczej mał. Romana Czarneckiego działającego przez ojca Stanisława Czarneckiego z Gogolewa, pwo. Gostyń zast. przez adwokata Kończala w Tucholi

Sąd Grodzki w Tucholi

w osobie sędziego Tadeusza Domagały po przeprowadzonej rozprawie w dniu 15 kwietnia 1939 r. orzekł:

I. List hipoteczny dotyczący hipoteki zapisanej na nieruchomości Siciny karta 2 w dziale III pod 1. 12 w wysokości 7.811 zł z 18% odsetkami z poddaniem się natychmiastowej egzekucji w nieruchomość — na rzecz Firmy Lehmann i Ska w Tucholi — uznaje się za pozbawiony mocy prawnej.

II. Koszty postępowania ponosi wnioskodawca.

I Co 167/37.

Sąd Grodzki.

11. Ogłoszenie. Postępowanie upadłościowe co do majątku firmy „Rolnik w Białośliwiu-Miasteczku, spółdzielni odpowiedzialnością ograniczoną w likwidacji", zostało postanowieniem Sądu Grodzkiego w Wyrzysku z dnia 5 czerwca 1939 r. w myśl § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 53 poz. 387/36) umorzone.

Rachunek końcowy zarządców za czas od 9 sierpnia 1935 r. do 2 marca 1939 r. w dochodach 32,55 zł, a w wydatkach 31,75 zł. Sąd zatwierdził.

IV N. 4/31.

Sąd Grodzki w Wyrzysku.

12. Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Toruniu przy Wydziale Zamiejscowym we Włocławku stosownie do art. 1682 U. P. C. i art. 127 U. H. ogłasza, iż otworzyły się spadki po zmarłych:

1) Nikodemie Józefie Dulskim, zmarłym w dniu 22 kwietnia/5 maja 1919 roku, współwłaścicielu dóbr „Osady włościańskie we wsi Grabkowo Nr Nr 19 i 23" powiatu włocławskiego.

2) Czesławie Kuszel-Majewskiej, zmarłej w dniu 19 listopada 1937 roku w Willach Świderskich, współwłaścicielce dóbr ziemskich „Kromszewice" powiatu włocławskiego.

3) Józefie Dzierzbickim, zmarłym w dniu 11 września 1938 roku w Inowrocławiu, współwłaścicielu dóbr ziemskich „Sędzin" powiatu nieszawskiego.

4) Stefanie Bieńku, zmarłym w dniu 29 stycznia 1920 roku w Zbyszewie, współwłaścicielu dóbr ziemskich „Zbyszewo lit. A" powiatu lipnowskiego.

5) Andrzeju Promisie, zmarłym w dniu 16 marca 1931 roku w Kaźmierowie, współwłaści-

cielu dóbr ziemskich „Folwark Janowo-Racienckie“ powiatu nieszawskiego.

Termin regulacji tych spadków wyznacza się na dzień 18 września 1939 roku. Osoby zainteresowane stosownie do art. 128 U. H. winny w powyższym terminie zgłosić się osobiście lub przez pełnomocników, urzędownie umocowanych, do kancelarii hipotecznej Sądu Okręgowego w Toruniu przy Wydziale Zamiejscowym we Włocławku z odpowiednimi dowodami i podać swoje prawa pod skutkami prekluzji, postanowionymi przez art. 131 U. H.

Nr 147.

13. Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Toruniu przy Wydziale Zamiejscowym we Włocławku stosownie do rat. 1682 U. P. C. i art. 127 U. H. ogłasza, iż otworzyły się spadki po zmarłych:

1) Edwardzie Bolesławie Krasuskim, zmarłym w dniu 6 stycznia 1939 r. w Zawierciu, wierzycielu sumy 15.000 złotych z kaucją 1.500 złotych pod Nr 4 działu IV ks. w. „Ligowo część lit. A oraz lit. C i E oraz wieś Adamowo“ powiatu lipnowskiego, zabezpieczonej.

2) Marii Izabelli Krzymuskiej, zmarłej w dniu 29 grudnia 1937 r. w majątku Falborz, wierzycielce sumy 20.000 rb. z kaucją 2.000 rb. pod Nr 5 działu IV i sumy 10.000 rb. pod Nr 7 działu IV ks. w. „Falborz czyli Chwalborz“ powiatu włocławskiego, zabezpieczonych.

3) Stanisławie Borkowskim, zmarłym w dniu 8 marca 1930 roku w Służewie, współwłaścicielu „Nieruchomości Parcele Służewo A“ powiatu nieszawskiego.

Termin regulacji tych spadków wyznacza się na dzień 18 grudnia 1939 roku. Osoby zainteresowane stosownie do art. 128 U. H. winny w powyższym terminie zgłosić się osobiście lub przez pełnomocników, urzędownie umocowanych, do kancelarii hipotecznej Sądu Okręgowego w Toruniu przy Wydziale Zamiejscowym we Włocławku z odpowiednimi dowodami i podać swoje prawa pod skutkami prekluzji, postanowionymi przez art. 131 U. H.

Nr 353.

14. Obwieszczenie. Wydział Hipoteczny przy Sądzie Grodzkim w Rypinie obwieszcza, że na dzień 16 września 1939 roku wyznaczony został termin pierwiastkowej regulacji hipoteki dla nieruchomości rolnej, składającej się z osady włościań., położonej we wsi Likiec gm. Rogowo powiecie rypińskim, zapisanej w tab. likw. pod Nr ósmym, mającej ogólnej powierzchni 20 morgów, czyli 11 hektarów, 1974,4 m kw., znajdującej się w posiadaniu Wincentego i Antoniny małżonków Raniszewskich — przeszło 35 lat.

W tym terminie osoby zainteresowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarii hipotecznej w Rypinie pod skutkami prekluzji.

Pisarz hipoteczny.

15. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Bolesław Drobiński i tegoż żona Marianna ur. Ostrowska oboje z Czyczków, kontraktem małżeńskim z dnia 15 listopada 1938 r. zawarto ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 24 grudnia 1938 r.

Sąd Grodzki.

16. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Michał Rudnik i tegoż żona Marianna ur. Prądzińska z Borowego Młyna kontraktem małżeńskim z dnia 23 listopada 1938 r. zawarto ogólną wspólność majątkową.

Chojnice, dnia 24 grudnia 1938 r.

Sąd Grodzki.

17. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Młynarz Bolesław Ringwelski i tegoż żona Władysława ur. Miętka oboje z Brus kontraktem małżeńskim z dnia 30 kwietnia 1934 r. zawarto ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania pośmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 24 grudnia 1938 r.

Sąd Grodzki.

18. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Bronisław Bublitz i tegoż żona Agnieszka ur. Wenda oboje z Sławęcina kontraktem małżeńskim z dnia 5 listopada 1938 r. zawarto ogólną wspólność majątkową podług kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 10 stycznia 1939 r.

Sąd Grodzki.

19. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Piotr Günther i tegoż żona Franciszka ur. Weiland oboje z Nowego Dworu kontraktem małżeńskim z dnia 10 grudnia 1938 r zawarto ogólną wspólność majątkową według kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 20 stycznia 1939 r.

Sąd Grodzki.

20. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapiso dziś: Rolnik Bernard Nieżorawski i tegoż żona Leokadia ur. Hamerska oboje z Granowa kontraktem małżeńskim z dnia 4 stycznia 1939 zawarto ogólną wspólność majątkową podług kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 25 stycznia 1939 r.

Sąd Grodzki.

21. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Kupiec Roman Radziejewski i tegoż żona Jadwiga ur. Kiedrowska z Wiela kontraktem małżeńskim z dnia 2 sierpnia 1938 wykluczona zarząd i prawo pobierania użytków przez męża względem żony.

Chojnice, dnia 18 lutego 1939 r.

Sąd Grodzki.

22. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Plutonowy Leonard Wera i tegoż żona Melania Helena ur. Szczodrowska oboje z Chojnic kontraktem małżeńskim z dnia 21 kwietnia 1938 zawarto ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 23 lutego 1939 r.

Sąd Grodzki.

23. W tut. rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Józef Czapiewski i jego żona Marianna ur. Januszewska zamieszkali w Kosobudach wyb. kontraktem małżeńskim z dnia 16 stycznia 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową.

Chojnice, dnia 7 marca 1939 r.

Sąd Grodzki.

24. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: rolnik Alfons Hoppe i tegoż żona Julianna ur. Kierdowicz oboje z Lichnów kontraktem małżeńskim z dnia 8 października 1938 r. zawarto ogólną wspólność majątkową podług kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 6 marca 1939 r.

Sąd Grodzki

25. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Konrad Sielski i tegoż żona Leokadia ur. Hintz oboje z Czarniża kontraktem małżeńskim z dnia 12 stycznia 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową według kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 5 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

26. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Franciszek Mrózek-Gliszczyński i tegoż żona Gertruda ur. Wnuk Lipińska oboje z Gliśna kontraktem małżeńskim z dnia 1 lutego 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową według kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 5 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

27. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Franciszek Papenfus i jego żona Maria adoptowana Papenfus z Nelków oboje z Ogorzelin kontraktem małżeńskim z dnia 16 lutego 1939 r. zawarto ogólną

wspólność majątkową podług kodeksu cywilnego z tym, że w razie posiadania wspólnego potomstwa wspólność ta ze śmiercią jednego z małżonków nie wygasa i trwa nadal.

Chojnice, dnia 25 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

28. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Jakub Pruski i jego żona Leokadia z Czapiewskich oboje z Czyczków kontraktem małżeńskim z dnia 15 listopada 1938 r. zawarto ogólną wspólność majątkową.

Chojnice, dnia 25 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

29. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Otton Raths i jego żona Katarzyna z Arndtów oboje z Chojniczek kontraktem małżeńskim z dnia 15 marca 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową według kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 25 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

30. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Władysław Skiba i jego żona Aniela z Bruskich oboje z Czapiewic kontraktem małżeńskim z dnia 20 września 1938 .r zawarto ogólną wspólność majątkową według kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 25 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

31. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Bernard Fierek i jego żona Franciszka z Grzywaczów oboje z Kłodawy kontraktem małżeńskim z dnia 11 marca 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową.

Chojnice, dnia 25 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

32. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dzi: Robotnik Antoni Leon Szufreida i tegoż żona Anna ur. Peplińska o-1939 r. zawarto zupełny rozdział majątkowy z dnia 23 marca 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową.

Chojnice, dnia 11 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

33. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Bernard Kujawski i tegoż żona Agnieszka ur. Kontek oboje z Zielonej Huty kontraktem małżeńskim z dnia 1 kwietnia 1939 r. zawarto ogólną wspólność majątkową w myśl kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Chojnice, dnia 11 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

34. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś: Rolnik Wacław Holec i tegoż żona Marta ur. Wenda oboje z Ogorzelin kontraktem małżeńskim z dnia 28 marca 1939 r. zawarto zupełny rozdzi łamajątkowy z wykluczeniem zarządu i prawa pobierania użytków przez męża względem majątku żony.

Chojnice, dnia 11 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

35. W tutejszym rejestrze dla małżeńskich praw majątkowych zapisano na str. 994, że małżonkowie Damazy i Wanda Przytarscy w Karsinie umową notarialną z dnia 19 kwietnia 1939 r. zawarli ogólną wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszej wspólności po śmierci jednego z małżonków.

Czersk, dnia 16 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

36. W tutejszym rejestrze dla małżeńskich praw majątkowych zapisano na str. 995, że małżonkowie Franciszek i Klara Osowscy w Klas-

kawie umową notarialną z dnia 6 kwietnia 1939 r. zawarli ogólną wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszej wspólności po śmierci jednego z małżonków.

Czersk, dnia 19 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

37. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano pod liczbą 379, że małżonkowie Leon Maksymilian Nowak i Maria Nowak z domu Błażek zamieszk. w Kierwałdzie, pow.Tczew, aktem notarialnym z dnia 25 stycznia 1939 r. Nr 31 repertorium na rok 1939 not. Franciszka Połtowicza w Gniewie ustanowili ogólną wspólność małżeńską majątkową.

Gniew, dnia 22 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

38. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych Sądu Grodzkiego w Grudziądzu wpisano w dniu dzisiejszym pod Nr 3 RM 2077, że rolnik Stefan Boryna i Bronisława z domu Jankowska, zamieszkali w Plesewie, pow. Grudziądz, umową notarialną z dnia 5 kwietnia 1939 r. postanowili ogólną wspólność majątkową małżeńską.

Grudziądz, dnia 31 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

39. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 2439 wpisano dziś, że Wieszczycki Zygmunt w Inowrocławiu i tegoż żona Zofia z Krysińskich na mocy kontraktu z dnia 8 maja 1939 r. wykluczyli zarząd oraz prawo pobierania użytków z majątku żony Zofii z Krysińskich Wieszczyckiej przez męża Zygmunta Wieszczyckiego. Mieniem zastrzeżonym żony są przedmioty wyszczególnione w akcie notarialnym z dnia 8 maja 1939 r.

Inowrocław, dnia 26 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

40. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 2438 wpisano dziś, że Żernicki Stefan rolnik w Chróstowie i tegoż żona Zofia z d. Hołtyn kontraktem z dnia 11 stycznia 1939 r. zaprowadzili ogólną wspólność majątkową.

Inowrocław, dnia 23 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

41. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 2437 wpisano dziś, że Rosa Michał rolnik w Gniewkówcu i tegoż żona Wiktoria z Łuczaków kontraktem z dnia 16 kwietnia 1926 r. zaprowadzili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania z dziećmi na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Inowrocław, dnia 20 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

42. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 2436 wpisano dziś, że Kopeć Bolesław rolnik w Turzanach pow. Inowrocław i tegoż żona Ludwika z Nowaczyków kontraktem z dnia 28 kwietnia 1939 r. zaprowadzili ogólną wspólność majątkową.

Inowrocław, dnia 16 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

43. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 2434, wpisano dziś, że Grabowski Kazimierz rolnik w Inowrocławiu i tegoż żona Joanna z Fiutaków kontraktem notarialnym z dnia 25 lutego 1939 r. zaprowadzili ogólną wspólność majątkową.

Inowrocław, dnia 5 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

44. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 2435 wpisano dziś, że Glanc Marian rolnik w Bachorcach i tegoż żona Joanna z Zachwiejów kontraktem z dnia 14 września 1938 r. zaprowadzili ogólną wspólność majątkową.

Inowrocław, dnia 12 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

45. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych Sądu Grodzkiego w Kościerzynie wpisano:

Strona 1517: Małżonkowie Breza Władysław i Elfryda z Krygerów rolnicy z Częstkowa — kontraktem z dnia 9 listopada 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową, z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1518: Małżonkowie Fryderyk Bernard Klatt i Anna z domu Dahlke rolnicy z Starego Barkoczyna — kontraktem z dnia 19 listopada 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z tym, że po śmierci jednego z małżonków ma trwać nadal istniejąca wspólność majątkowa.

Strona 1519: Małżonkowie Świtała Michał kowal i Anna z domu Cichosz z Wielkiego Klincza — kontraktem z dnia 15 listopada 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1520: Małżonkowie Troka Franciszek i Maria z Ryngwelskich rolnicy z Kalisk — kontraktem z dnia 13 listopada 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową.

Strona 1521: Małżonkowie Sprawka Leon i Anastazja z Kozikowskich rolnicy z Szludrona — kontraktem z dnia 22 stycznia 1931 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową.

Strona 1524: Małżonkowie Pepliński Józef i Leokadia z domu Wenta rolnicy z Loryńca — kontraktem z dnia 13 września 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem jej dalszego trwania na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1525: Małżonkowie Kiżewski Jan murarz i Helena z Troków oboje z Skwieraw — kontraktem z dnia 15 października 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1526: Małżonkowie Piesik Józef i Barbara z Lewnów z Jasiowej-Huty — kontraktem z dnia 20 grudnia 1938 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową, z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1528: Małżonkowie Nadolny Maksymilian kupiec i Anna z Grulkowskich z Wielkiego Klincza — kontraktem z dnia 20 stycznia 1939 r. ustanowili rozdział majątkowy, z wykluczeniem zarządu męża i zabierania przez niego użytków z majątku żony.

Strona 1530: Małżonkowie Chrapkowski Feliks i Katarzyna urodzona Gawin rolnicy z Skorzewa — kontraktem z dnia 19 stycznia 1939 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1531: Małżonkowie Borzyszkowski Franciszek i Józefa Katarzyna urodz. Zarembska rolnicy z Lipczyna — kontraktem z dnia 23 stycznia 1939 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1533: Małżonkowie Skiba Piotr i Bronisława z domu Pobłocka rolnicy z Gostomka — kontraktem z dnia 25 stycznia 1939 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1536: Małżonkowie Dzieren Józef mistrz ślusarski i Zofia urodz. Okrój z Dębogór — kontraktem z dnia 24 lutego 1939 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem nadal trwającej wspólności majątkowej na wypadek śmierci jednego z małżonków.

Strona 1538: Małżonkowie Tandek Leon kowal i Weronika z Manikowskich oboje z Sobącza — kontraktem z dnia 3 lutego 1939 r. ustanowili zupełny rozdział majątku z wykluczeniem prawa zarządu męża nad majątkiem żony.

Kościerzyna, dnia 24 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

46. W rejestrze małżeńskich praw majątkowych Sądu Grodzkiego w Skarszewach pod liczbą RM 541 wpisano w dniu dzisiejszym: Radomski Augustyn junior i jego żona Janina urodzona Thidee zam. w Wysinie zawarli ogólną wspólność majątkową z tym, że po śmierci jednego z małżonków ma obowiązywać nadal trwająca wspólność spadkowa między pozostałym przy życiu małżonkiem a ich wspólnymi dziećmi.

Skarszewy, dnia 23 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

47. W rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod RM 2194 wpisano: Jan Kops i tegoż żona Dorota z d. Baumgart zam. w Luszkowie, powiat Świecie. Aktem z dnia 13 lutego 1939 r. zaprowadzili rozdział majątkowy.

Świecie, dnia 25 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

48. W rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod RM 2195 wpisano: Damzay Gwizdała

i tegoż żona Antonina z d. Rezmer zam. w Laskach pow. Świecie. Aktem z dnia 23 czerwca 1938 r. zawarli ogólną wspólność majątkową.

Świecie, dnia 31 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

49. W rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod RM 2196 wpisano: Stanisław Bernat i tegoż żona Stanisława z d. Zdrojówna zam. w Łowinku. Aktem z dnia 17 maja 1939 r. zawarli rozdział majątkowy z wykluczeniem męża od zarządu i użytkowania majątku żony.

Świecie, dnia 31 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

50. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 2275, że małżonkowie Jan Witkowski i tegoż żona Maria z domu Cywińska, z Torunia, ul. Kościuszki 58, kontraktem notarialnym z dnia 14 kwietnia 1939 r. rej. not. Mielcarka z Torunia Rpt. 151/39 uchylili umowę małżeńską z dnia 15 marca 1923 r. i umówili na czas trwania ich małżeństwa ustawowy stan majątkowy według zasad kodeksu cywilnego.

Toruń, dnia 12 maja 1939 r.

Sąd Grodzki.

51. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 2693, że Jan i Marianna z Szynaków małżonkowie Kukla zamieszkali w Kluczykach powiat Toruń, kontraktem notarialnym not. Mielcarka w Toruniu z dnia 3 lutego 1939 r. Nr Rept. 42/39 zmienili umowę z dnia 12 października 1928 r. według której zawarli ogólną wspólność majątkową w ten sposób, że wykluczyli dalsze trwanie wspólności majątkowej po śmierci jednego z nich z ich wspólnymi dziećmi.

Toruń, dnia 16 kwietnia 1939 r.

Sąd Grodzki.

52. Wywołanie. Sabina Bieszczad zam. w Mochlu, pow. Bydgoszcz za zezwoleniem męża Aleksandra Bieszczada wniosła o pozbawienie mocy prawnej listu hipotecznego dotyczącego hipoteki zapisanej na rzecz Pauliny Domdey na nieruchomości Mochle tom II karta 33 w dziale III pod liczbą b. 4 w wysokości 7000 mkn.

Sąd Grodzki w Bydgoszczy wzywa posiadacza wymienionego listu hipotecznego, by najpóźniej w terminie 21 grudnia 1939 r. godz. 12 w sali rozpraw Nr 13 Sądu Grodzkiego w Bydgoszczy, zgłosił swoje prawa, gdyż w przeciwnym razie list pozbawiony zostanie mocy prawnej.

II Co 171/39.

Sąd Grodzki.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Ogłoszenie
o sprzedaży z przetargu ośrodków majątków.

Urząd Wojewódzki Pomorski w Toruniu sprzeda z przetargu w drodze konkursu ofert w dniu 14 lipca 1939 r. o godz. 10 pp. Rolnikom, odpowiedającym wymaganiom §§ 7 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1927 r. poz. 390) ośrodki majątków:

1. Wybczyk, pow. toruński, 38 ha — cena wywoławcza 67.232 zł.
2. Ostromecko — Reptowo, pow. chełmiński, 34.98 ha — cena wywoławcza 45.676 zł.
3. Falęcin — Parowa, pow. chełmiński, 33.20 ha — cena wywoławcza 47.288 zł.
4. Tomkowo, pow. rypiński, 23.47 ha — cena wywoławcza 43.148 zł.
5. Sukowy — Baranowo, pow. inowrocławski, 31.69 ha — cena wywoławcza 55.610 zł.

Ceny powyższe należy rozumieć jako łączną wartość ziemi, budynków i drzewostanów, nie obejmują one natomiast wartości inwentarzy, które muszą być zapłacone całkowicie gotówką według szacunku Urzędu Wojewódzkiego.

Wadium 10% ceny wywoławczej. Zadatek 15% ceny przetargowej. Wadium zalicza się na zadatek. Reszta należności podlega spłacie w ciągu 57 lat zgodnie z przepisami dotyczącymi sprzedaży gruntów przy parcelacji rządowej. Szczegółowe dane o sprzedawanych ośrodkach otrzymać można w Wydziałach Rolnictwa i Reform Rolnych wszystkich Urzędów Wojewódzkich oraz we wszystkich Starostwach Powiatowych woj. pomorskiego.

Oferty wraz z dowodem złożonego do Państwowego Banku Rolnego Oddział w Grudziądzu na rachunek depozytów Urzędu Wojewódzkiego w Toruniu wadium należy składać do dnia 13 lipca 1939 r. w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu, ul. Mickiewicza Nr 61.

Za Wojewodę:

(—) J. Orłowski,
Naczelnik Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych.

Wezwanie do składania ofert

na dostawę materiału drzewnego, ogłoszone na zasadzie tymczasowych przepisów szczegółowych do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 13 poz. 92) zatw. zarządzeniem Min. Komunikacji z dnia 30 września 1938 r.

Państwowy Zarząd Wodny w Bydgoszczy ogłasza publiczny przetarg ofertowy na dostawę:

1. 33 sztuk pali sosnowych pilotowych okorowanych, średnicy 35 cm mierzonej w środku pala, o długości 12 m każdy,
2. 27 sztuk pali jak wyżej długości 9 m każdy,
3. 28 sztuk pali jak wyżej długości 8 m każdy,
4. 28 sztuk kantówki 14/18 po 4,5 m długości każdy.

Materiał winien być prosty, zdrowy, rdzenny, odziomkowy, kantówka o pełnym profilu, sęki zdrowe wrośnięte w małej ilości są dopuszczalne. Pale okorowane.

Miejsce dostawy: Stocznia Państwowego Zarządu Wodnego w Bydgoszczy ul. Artura Grottgera względnie brzeg rzeki (Kanału) dostępny do ładowania w obrębie przestrzeni tut. P. Z. W.

Termin dostawy: 4 tygodnie od dnia zamówienia.

Oferty na całość dostawy w zalakowanych kopertach i napisem „Przetarg na dostawę materiału drzewnego do budowy trójpali" należy składać w biurze Państwowego Zarządu Wodnego najpóźniej do dnia 20 czerwca 1939 r. godz. 11, w którym to terminie nastąpi otwarcie ofert w obecności przybyłych oferentów.

Warunki przetargu oraz szczegółowe warunki dostawy można przeglądać wzgl. nabyć w biurze Państwowego Zarządu Wodnego w godzinach od 10—12.

Do oferty należy dołączyć pokwitowanie Kasy Skarbowej na wpłacone wadium w wysokości 5% ogólnej kwoty ofertowej.

Bydgoszcz, dnia 1 czerwca 1939 r.

Kierownik Państwowego Zarządu Wodnego:
(—) Inż. A. Mikeska.

Ogłoszenia o zaginięciu dokumentów.

1. Firma Leo fabryka obuwia sp. akc. w Bydgoszczy ogłasza zagubienie dowodu rejestracyjnego B 60-343.

2. Pocztowy Urząd Przewozowy w Bydgoszczy zgłasza zagubienie dowodu rejestracyjnego A 62-950.

3. Dr Józef Kugel, zamieszkały w Gdyni, zgubił dowód rejestracyjny Nr B 61-255.

4. Zagubiono książkę wojskową wydaną przez P. K. U. Zawiercie i dowód osobisty wydany przez Starostwo w Gdyni na nazwisko Machelski Kazimierz.

5. Leon Daroń, zamieszkały w Turze, zgubił dowód osobisty Nr 6/11 serii E 338417 wystawiony dnia 18 października 1938 r. przez Zarząd Gminny w Samoklęskach Małych.

6. Franciszek Schinke, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez K. R. U. Bydgoszcz miasto.

7. Zgubiono świadectwo ukończenia 7 oddziałów szkoły powszechnej Nr 5 we Włocławku wystawione na nazwisko Gontarek Stefan.

8. Zgubiono świadectwo ukończenia 6 oddziałów szkoły powszechnej Nr 2 we Włocławku wystawione na nazwisko Zygmunt Orliński.

9. Józef Chabowski, zamieszkały w Nowej Cerkwi, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez K. R. U. Starogard.

10. Zgubiono legitymację szkolną Nr 339 wystawioną przez Prywatne Żeńskie Gimnazjum Krawieckie w Bydgoszczy na nazwisko Janina Ramza.

11. Skradziono dowód osobisty wydany przez Zarząd Miejski we Włocławku na nazwisko Kozińska Longina.

12. Zgubiono zaświadczenie wojskowe kat. E wystawione na nazwisko Jana Darznika, Mojusz.

13. Franciszek Krzyżon, zamieszkały w Wejherowie, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez K. R. U. Gdynia.

14. Zaginął dowód tożsamości konia seria A Nr 395711 wystawiony na nazwisko Stanisława Płoszaja w Osięcinach.

15. Zaginął dowód tożsamości konia seria F Nr 254336, wystawiony dla Ks. Edmunda Konnaka w Dębowejłące.

16. Józef Bawelski, zamieszkały w Grzybnie, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U.

17. Zgubiono książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Łódź na nazwisko Graczyk Marian.

18. Zagubiono legitymację Nr 557 wydaną przez Warsztaty Marynarki Wojennej w Gdyni na nazwisko Winnicki Józef.

19. Żelazny Fischel, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił dowód osobisty, kartę meldunkową, legitymację mistrzowską i książeczkę wojskową.

20. Sylwester Chruścicki, zamieszkały w Toruniu, zgubił pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

21. Zofia Wizimirska, zamieszkała w Toruniu, zgubiła legitymację szkolną wydaną przez Gimnazjum Kupieckie w Toruniu.

22. Ubezpieczalnia Społeczna w Toruniu unieważnia zagubioną legitymację ubezpieczeniową Nr 7.270.224 wystawioną na nazwisko Jana Figielskiego, urodzonego dnia 21 listopada 1913 r.

23. Maksymilian Wiciński, zamieszkały w Toruniu, zgłasza spalenie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Toruń.

24. Kazimierz Lisiecki, zamieszkały w Sławsku Wielkim, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Inowrocław.

25. Jan Szymczak, zamieszkały w Franku, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Starogard.

26. Jan Zaliński, zamieszkały w Pręczkach, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez K. R. U. Kielce.

27. Adam Andrzejczak, zamieszkały w Gdyni, zgubił dowód osobisty Nr 141 wystawiony przez Zarząd Miejski w Kaliszu dnia 25 marca 1935 r.

28. Robert Roda, zamieszkały w Osiecznie, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Starogard.

29. Jutta Strasburger, zamieszkała w Żurowie Młyn, zgubiła dowód osobisty seria E Nr 500863 wystawiony przez Zarząd Gminny w Grucznie.

30. Zaginął dowód tożsamości konia seria A Nr 678524 wystawiony na nazwisko Wincentego Rukszcza z Rudnika.

31. Zaginął dowód tożsamości konia seria D Nr 992632 wystawiony na imię Andrzeja Pietrzykowskiego z Nawry.

32. Władysław Gołuński, zamieszkały w Kościerzynie zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Starogard.

33. Stanisław Ostolski, zamieszkały w Węgrowie Polskim, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Grudziądz.

34. Zagubiono legitymację służbową Nr 74 wystawioną przez Dyrekcję Ceł w Poznaniu na nazwisko Satnisława Frąckowiaka.

35. Leon Lenz, zamieszkały w Załachówku, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Bydgoszcz.

36. Kazimierz Jakubczak, zamieszkały w Toruniu, zgubił browning Nr 104487 kal. 6,35.

37. Leon Miętkiewicz, zamieszkały w Mieczkowie, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Bydgoszcz.

38. Alojzy Ankiewicz, zamieszkały w Lubawie, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Toruń.

39. Henryk Stencel, zamieszkały w Łapalicach, zgubił zaświadczenie wojskowe kat. D.

40. Jan Leszka, zamieszkały w Grudziądzu, zgłasza kradzież prawa jazdy pojazdami mechanicznymi Nr 14835 wydanego przez Urząd Wojewódzki Pomorski.

41. Felicja Ziegler, zamieszkała w Bydgoszczy, zgubiła legitymację szkolną Nr 41 wydaną przez Liceum Handlowe w Bydgoszczy.

42. Kazimierz Śmielewski, zamieszkały w Starogardzie zgłasza zagubienie dowodu rejestracyjnego samochodu A 63-907.

43. Władysław Plichta zamieszkały w Gdyni-Obłuże, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia.

44. Bolesław Terlikowski, zamieszkały w Gdyni, zgubił książeczkę wojskową Nr 134/51 wystawioną przez P. K. U. Gdynia.

45. Zaginęła karta rzemieślnicza Nr rej. 552 wydana przez Starostwo Powiatowe w Rypinie na nazwisko Majlich Szreński.

46. Alojzy Macikowski, zamieszkały w Drzonowie, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia seria E Nr 148925.

47. Bronisław, Jan Grandzicki, zamieszkały w Kameli, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Kościerzyna.

48. Wiktor Lackowski, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił książeczkę wojskową kat. E wystawioną przez P. K U. Bydgoszcz.

49. Ubezpieczalnia Społeczna we Włocławku unieważnia zagubioną legitymację ubezpieczeniową Nr 3211309 wystawioną na nazwisko Ireny Giersówny.

50. Aleksander Reinke, zamieszkały w Michałkowie, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Włocławek.

51. Henryk Kokosiński, zamieszkały w Toruniu, zgłasza zagubienie legitymacji szkolnej Nr 12, wydanej przez Dyrekcję Gimnazjum im. Kopernika w Toruniu.

52. Leon Walkusz, zamieszkały w Bąckiej Hucie, zgubił kartę na broń Nr B 25/518, wystawioną przez Starostwo Pow. Kartuskie.

53. Konstanty Paszczyk, zamieszkały w Chojnicach, zgłasza zagubienie tablicy rejestracyjnej samochodu A 61-108.

54. Leon Landowski. zamieszkały w Czarnej Wodzie, zgubił książeczkę wojskową.

55. Alojzy Małkowski, zamieszkały w Grudziądzu, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez R. K. U. Grudziądz.

56. Reinhard Rathke, zamieszkały w Wolicach, zgubił dowód tożsamości konia seria A Nr 763367.

57. D. Olszewski, zamieszkały w Czersku, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez 8 p. a c. Bydgoszcz.

58. Augustyn Gołuński, zamieszkały w Czarnej-Wodzie, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Starogard.

59. Antoni Wolnikowski, zamieszkały w Chełmnie, zgłasza zagubienie tablic rejestracyjnych A 63-293.

60. Edmund Wesołowski, zamieszkały w Bydgoszczy, zgłasza zagubienie tablic rejestracyjnych samochodu A 63-594.

61. Edmund Zech, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił książeczkę woskową wystawioną przez K. R. U. Bydgoszcz.

62. Albert Juni, zamieszkały w Ostrowie, zgubił dowód tożsamości konia Nr E 03012.

63. Stanisław Chmielewski, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Bydgoszcz.

64. Franciszek Pełkowski, zamieszkały w Tomaszewie zgłasza zaginięcie dowodu tożsamości konia seria G 90528.

65. Edmund Banaszkiewicz, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił książeczkę wojskową oraz kartę mobilizacyjną.

66. Józef Pawlicki, zamieszkały w Wdzie, zgubił książeczkę wojskową wystawioną przez P. K. U. Kościerzyna.

67. Jan Pawłowski, zamieszkały w Toruniu, zgłasza spalenie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Toruń.

68. Maksymilian Maredziński, zamieszkały w Bydgoszczy, zgubił książeczkę wojskową.

69. Andrzej Olech, zamieszkały w Śmielinie, zgubił książeczkę wojskową.

70. Jan Pokorski, zamieszkały w Jabłonowie, zgubił książeczkę wojskową.

71. Jan Czerwiński, zamieszkały w Suradowie, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Włocławek.

72. Antoni Kuczkowski, zamieszkały w Jabłonowie, zgubił książeczkę wojskową.

73. Paweł Müller, zamieszkały w Rokitkach, zgłasza kradzież dowodu osobistego i tymczasowego zaświadczenia wojskowego.

74. Zaginęła książeczka wojskowa wystawiona przez P. K. U. Grudziądz na nazwisko Jana Jenczewskiego.

75. Maria Piątkowska zgubiła legitymację szkolną wydaną przez Liceum Handlowe w Gdyni.

Adres redakcji i administr. „Pom. Dziennika Wojewódzkiego": Urząd Wojewódzki Pomorski, Toruń, telefon Redakcji 14-95, Administracji 10-89. — Prenumerata: za rok 18,— zł, za kwartał 5,— zł. Cena niniejszego numeru 1,— zł. Cena ogłoszeń: wiersz jednołamowy 60 groszy. — Prenumeratę należy zamawiać bezpośrednio tylko w Administracji. Ogłoszenia o zaginięciu dowodów tożsamości koni w dziale nieurzędowym łącznie z egzemplarzem dowodowym Dziennika 2 zł, innych dokumentów 4 zł. Wszelkie należności winny być wpłacane na konto czekowe P. K. O. Nr 211961.

Czcionkami Drukarni Spółdzielczej, Toruń, ul. Mickiewicza 2-4 (Dom Społeczny).